

3 Αυγούστου 2015

Το Μυστήριο της Ιερωσύνης (Μέρος Β΄)

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Προηγούμενη ανάρτηση: <http://www.pemptousia.gr/?p=102499>

Τρίτη περίοδος της ιερωσύνης: η της Χάριτος.

Πράγματι, όσο κι' αν ο θεσμός της ιερωσύνης βρίσκεται σε εξέλιξη και έξαρση στον Μωσαϊκό Νόμο, όταν έλθουμε στην περίοδο της Χάριτος (δηλ. στη Χριστιανική εποχή) θα διαπιστώσουμε ότι δεν ήταν μέχρι τότε παρά μια σκιά, ένα αντίτυπο της πραγματικής ιερωσύνης και διαφέρει από αυτήν όσο διαφέρουν οι

πραγματικότητες από τα σύμβολα που τις εικονίζουν. Το πραγματικό νόημα της ιερωσύνης και η καθολική της θέση και αποστολή ολοκληρώθηκε στη νέα αυτή περίοδο της Χάριτος, όπου έδωσε την μαρτυρία της ο Κύριός μας Ιησούς ως αιώνιος Αρχιερέας και Ποιμένας. Επεκτείνοντας ο Χριστός την αρχιερατική Του ιδιότητα στους αιώνες, μετάδωσε και στους πιστούς Του τη χάρη και ευλογία να παραμένουν αιωνίως «βασίλειον ιεράτευμα» στην ουράνιά Του βασιλεία.

Ο Σωτήρας μας Ι. Χριστός, ως «Αρχιερέας κατά την τάξη Μελχισεδέκ», «που πρόσφερε μια θυσία για τις αμαρτίες», παραμένει αιωνίως ως ο μόνος Μεσίτης Θεού και ανθρώπων, «αρχιερέας των μελλόντων αγαθών», «των αγίων λειτουργός και της σκηνης της αληθινής» (Εβρ. στ' 20. η' 2. θ' 11. ι' 12 κ.ά.) (Α' Τιμ. β' 5).

Ιδρύοντας ο Κύριός μας την Εκκλησία Του, βλέπουμε ότι είχε σαν πρώτο του μέλημα την καθιέρωση, διά των Αποστόλων Του, του θεσμού της ιερωσύνης σαν πρώτης βάσεως, η οποία και με τους διαδόχους τους συνεχίζεται μέχρι σήμερα και θα συνεχίζεται μέχρι συντέλειας των αιώνων. Έτσι, όταν ο Κύριός μας άρχισε το δημόσιο έργο του, εξέλεξε «και διόρισε δώδεκα, τους οποίους και ονόμασε “αποστόλους”, για να είναι μαζί του και για να τους αποστέλλει να κηρύττουν και να έχουν εξουσία να βγάζουν τα δαιμόνια» (Μάρκ. γ' 14-15). Μαζί με τις δυνάμεις αυτές της θαυματουργίας και των ιάσεων, τους έδινε και ποιμαντικές δυνάμεις και ιδιότητες, που συνιστούν απαραίτητο στοιχείο της αποστολικοϊερατικής εξουσίας. «Μετά δε ανέδειξε ο Κύριος και άλλους εβδομήντα (αποστόλους)», στους οποίους μετάδωσε τη δική του εξουσία ώστε να τους λέει: «Όποιος ακούει εσάς ακούει εμένα και όποιος απορρίπτει εσάς απορρίπτει εμένα» (Λουκ. ι' 16). Τους μαθητές αυτούς και Αποστόλους του, ο Κύριος, τους δίδασκε ιδιαίτερα και τους αποκάλυπτε τα μυστήρια της θείας οικονομίας, τα βαθύτερα νοήματα της ευδοκίας του Πατρός, το μυστήριο της θείας Του κενώσεως, αναδεικνύοντας έτσι την ιερωσύνη την οποίαν μετάδωσε στους μαθητές του σαν το κατ' εξοχήν λειτούργημα της θείας αποκαλύψεως για τον αγιασμό των ανθρώπων. Αργότερα, την ημέρα της Αναστάσεως, μετάδωσε σ' αυτούς το Πνεύμα το Άγιο και εξουσία του «δεσμείν και λύειν», αποστέλλοντάς τους στο έργο που τους ανέθεσε, «καθώς με έχει αποστείλει ο Πατέρας κι εγώ στέλνω εσάς» (Ιω. κ' 21). Μεταβίβασε έτσι σ' αυτούς τη δική Του εξουσία, πράγμα που σημαίνει την παράταση της θείας Του σαρκώσεως και παρουσίας μέσα στον κόσμο.

Η έναρξη της ιερωσύνης, στην περίοδο της Χάριτος, ως θείου μυστηρίου, συναντάται στο πρόσωπο του «μεγαλύτερου των προφητών», Προδρόμου και Βαπτιστή Ιωάννη. Ο μέγιστος αυτός προφηταπόστολος, αφού σφράγισε τον παλαιό Νόμο των συμβόλων και των σκιών, φανέρωσε τον αναμενόμενο Μεσσία, εγκαινίασε την παρουσία της Εκκλησίας σαν της ακατάλυτης και αιώνιας

βασιλείας του Θεού, έδειξε την οδό που οδηγεί σ' αυτήν, που είναι η μετάνοια και θεμελίωσε το πρώτο μυστήριο, το θείο βάπτισμα που εισάγει σ' αυτήν. Τελείωσε την θεία του αποστολή με το βάπτισμα του Κυρίου μας Ι. Χριστού, «αν και δεν χρειαζόταν καθαρισμό», ενεργώντας έτσι στην αποκάλυψη του μυστηρίου της Αγίας Τριάδος που αποτελεί τη βάση της αληθινής πίστεως και στο οποίο κάθε βαπτιζόμενος υποχρεούται να πιστεύει, αποδεικνύοντας έτσι τη δογματική —ας την ονομάσουμε— θέση που κατέχει η ιερωσύνη μέσα στα πλαίσια της θείας αποκαλύψεως και της κοσμοσωτηρίου οικονομίας. Μετά την παράδοση και τελείωση του Ιωάννη του Βαπτιστή, οι θείοι Απόστολοι παρέλαβαν κατά τρόπο πιο επίσημο την ιερωσύνη από τον Κύριό μας, την οποίαν και μεταβίβασαν στους διαδόχους τους, τους Επισκόπους και πρεσβυτέρους της Εκκλησίας, οι οποίοι είναι οι μέχρι της συντελείας των αιώνων συνεχιστές του έργου τους.

Σαν προσδιορισμό της ιερωσύνης, μπορούμε να πούμε ότι αυτή αποτελεί ένα στοιχείο της ουσίας της Εκκλησίας, το οποίο προσδίδει στους νόμιμους λειτουργούς της μια ειδική δύναμη και εξουσία να επιτελούν τα θεία μυστήρια, να ερμηνεύουν την θεία αποκάλυψη και να διακονούν στην οικονομία της σωτηρίας που πραγματοποιεί μεταξύ των ανθρώπων ο Κύριος μας Ι. Χριστός.

Η Εκκλησία, με τη συνεχιζόμενη παρουσία του ιδρυτού της Κυρίου μας Ι. Χριστού ως κεφαλής της, αλλά και με την αδιάλειπτη ενέργεια του Αγίου Πνεύματος που την κυβερνά και την οδηγεί στον τελικό της προορισμό, αποτελεί επέκταση της θείας σαρκώσεως. Συνεχίζοντας η Εκκλησία το έργο του Χριστού πάνω στη γη κάνει τους πιστούς να το οικειοποιούνται και, αν και βρίσκονται ακόμα στον αγώνα σαν «πάροικοι και παρεπίδημοι», να έχουν τη βεβαιότητα για τα επαγγελόμενα αγαθά, ώστε να μην αισθάνονται «ξένοι και παράκοι, αλλά συμπολίτες των αγίων και οικείοι του Θεού» (Εφεσ. β' 19).

Αυτή η οικειοποίηση του έργου του Κυρίου μας εκ μέρους των πιστών επιτυγχάνεται μέσα στην Εκκλησία με τα διάφορα λειτουργήματα της ιερωσύνης, που δεν είναι τίποτε άλλο παρά η προέκταση των μεσσιανικών ιδιοτήτων του Σωτήρα μας Χριστού ως Προφήτου, Αρχιερέως και Βασιλέως και οι οποίες μεταβιβάστηκαν από τον ίδιο στους μαθητές Του και απ' αυτούς στους διαδόχους τους. Οι διακονίες αυτές που ονομάσαμε λειτουργήματα είναι: το κήρυγμα του θείου Λόγου, που αποτελεί τη μετάδοση της αλήθειας του θείου θελήματος το οποίο αποκαλύφθηκε στο πρόσωπο του Χριστού, περί των θείων μυστηρίων και της πανσόφου οικονομίας του Θεού. Είναι ακόμα ο αγιασμός, που ενεργοποιεί διά των γενικών και των ειδικών μέσων της Χάριτος και των μυστηρίων, τη δωρεά και απολύτρωση από το Σταυρό και την Ανάσταση του Χριστού. Είναι επίσης η διακυβέρνηση και καθοδήγηση των ψυχών των πιστών για την επάξια συμμετοχή

στους καρπούς του Πνεύματος, ώστε με αυτό τον τρόπο φωτιζόμενοι και αγιαζόμενοι να είναι ικανοί να ανταποκρίνονται στην προς τον Θεό και τον πλησίον αγάπη. Όλα αυτά και οτιδήποτε άλλο ενεργείται προς οικειοποίηση του σωτηριώδους έργου του Χριστού, επιτυγχάνεται μόνο με την «μεσιτεία» της ιερωσύνης.

Για την μεγάλη αξία και υψηλή θέση της ιερωσύνης ας αναφέρουμε μερικά χαρακτηριστικά λόγια του μεγάλου ιεράρχου Ιωάννου Χρυσοστόμου: «Η ιερωσύνη τελείται μεν στη γη, ανήκει όμως στην τάξη των επουρανίων ταγμάτων». «Διότι όσοι κατοικούν και ζουν στη γη, τους δόθηκε το δικαίωμα να διοικούν τα ουράνια και πήραν εξουσία που ο Θεός δεν την έδωσε ούτε σε αγγέλους ούτε σε αρχαγγέλους». «Ποιά εξουσία είναι μεγαλύτερη απ' αυτήν; Ο Πατέρας έδωσε στον Υιό όλη την εξουσία να κρίνει τους ανθρώπους· βλέπω δε αυτήν να την έχει δώσει όλη στα χέρια των ιερέων ο Υιός». Γι' αυτό σε μια άλλη ομιλία του τονίζει ότι «αυτός που έλαβε την ιερωσύνη είναι ανώτερος από αυτόν που έχει βασιλική εξουσία».

Από αυτά είναι φανερό ότι η ιερωσύνη είναι κάτι το ασύγκριτο, γιατί πηγάζει από τον Θεάνθρωπο Κύριό μας, ο οποίος μεταδίδει την ιδιότητά Του αυτή στους μαθητές Του που προχειρίστηκαν συμμέτοχοι στην ιερωσύνη Του, για τη συνέχιση του έργου Του: «Καθώς απέστειλες εμένα στον κόσμο κι εγώ απέστειλα αυτούς στον κόσμο... Κι εγώ τη δόξα που μου έχεις δώσει, τους την έχω δώσει» (Ιω. ιζ' 18,22).

Ο Απ. Παύλος, έχοντας αυτά υπ' όψιν γράφει: «Και αυτός έδωσε άλλους αποστόλους, άλλους προφήτες, άλλους ευαγγελιστές, άλλους ποιμένες και δασκάλους, με σκοπό τον καταρτισμό των αγίων σε έργο διακονίας, για την οικοδομή του σώματος του Χριστού»(Εφεσ. δ' 10-12). Είναι λοιπόν η ιερωσύνη μια θεία διακονία και αποστολή που ενσαρκώνει όλη τη δύναμη και χάρη και εξουσία του Θεανθρώπου Σωτήρα Χριστού για τη συνέχιση του σωτηριώδους έργου του σ' όλες τις εποχές και σ' όλες τις γενεές.

Ο Κύριός μας, όπως γνωρίζουμε, μετά την ανάστασή Του και πριν την ανάληψή Του «ενεφύσησε» στους μαθητές Του τη χάρη του Αγίου Πνεύματος και τρόπον τινά τους «χειροτόνησε», τους έδωσε την ιερατική εξουσία για να συνεχίσουν το έργο Του. Η τελείωσή τους όμως στην ιερωσύνη, η οποία θα τους επέτρεπε να αναλάβουν σ' όλο τον κόσμο το σωτηριώδες αυτό έργο, έγινε την ημέρα της Πεντηκοστής. «Παράγγειλε σ' αυτούς να μην αποχωρούν από τα Ιεροσόλυμα, αλλά να περιμένουν την υπόσχεση του Πατέρα που ακούσατε από εμένα... αλλά θα λάβετε δύναμη, όταν έρθει το Άγιο Πνεύμα πάνω σας...» (Πράξ. α' 4. 8).

Η κάθοδος αυτή του Αγίου Πνεύματος την ημέρα της Πεντηκοστής αποτέλεσε το χρίσμα για ολόκληρη την Εκκλησία, ιδιαίτερα όμως το χρίσμα της εκλογής και αναδείξεως των πρώτων λειτουργών της, των Αποστόλων. Η «γλωσσοπυρσόμορφος» χάρις που επαναπαύθηκε στις κεφαλές των Αποστόλων είναι η ίδια χάρις που επέρχεται και σήμερα κατά την Επισκοπική χειροθεσία, η οποία τελειοποιεί τον χειροτονούμενο στην αποστολή του. Πράγματι, τη μεταβολή και τελείωση αυτή τη βλέπουμε καθαρά στην περίπτωση των Αποστόλων, οι οποίοι «και γέμισαν όλοι Πνεύμα Άγιο και άρχισαν να λαλούν άλλες γλώσσες καθώς το Πνεύμα τούς έδινε να εκφράζονται»(Πράξ. β' 4). Αφού προχειρίστηκαν κήρυκες ολόκληρου του κόσμου, τους δόθηκε και το απαραίτητο για το σκοπό αυτό εφόδιο, η γλωσσολαλία, αλλά και άλλα χαρίσματα της προφηταποστολικής ιδιότητάς τους. Την πρώτη χρήση αυτής της εξουσίας τους έκαναν οι Απόστολοι εκείνες τις ημέρες μπροστά στα πολυεθνικά πλήθη της Ιερουσαλήμ, κηρύττοντας στη γλώσσα του καθενός τα μεγαλεία του Θεού (Πράξ. β' 1-47).

Πηγή: vatopedi.gr